

N:o 33.

Pääsiäispäivänä.

Evank. Mark. 16: 1-8.

Koska sabbati kulunut oli, osti Maaria Magdalena ja Maaria Jaakobin ja Salome hyvän hajullisia voiteita, tullaksensa voitelemaan häntä. Ja tulivat haudalle ensimmäisenä sabbatin päivänä sangen varhain, auringon noustessa. Ja puhuivat keskenänsä: kuka meille vierittää kiven haudan ovelta? Ja kuin he katsoivat, näkivät he kiven vieritetyksi; sillä se oli sangen suuri. Ja kuin he olivat hautaan menneet sisälle, näkivät he yhden nuorukaisen istuvan oikialla puolella, joka oli vaatetettu pitkällä valkialla vaatteella; ja he hämmästyivät. Mutta hän sanoi heille: älkää hämmästykö! Te etsitte Jesusta Natsarenusta, joka ristiinnaulittu oli: hän nousi ylös, ei hän ole täällä: katso sias, kuhunka he hänet panivat. Mutta menkää ja sanokaat hänen opetuslapsillensa, ja Pietarille, että hän käy teidän edellänne Galileaan: siellä te hänen näette, niinkuin hän sanoi teille: Ja he menivät nopiasti ulos, ja pakenivat haudalta; sillä vapistus ja suuri hämmästyys oli heidän päällensä tullut; eivät he myös kellenkään mitään sanoneet; sillä he peljästyivät.

Niinkuin olemme kuulleet Herran kärsimisestä puhuttaissa, ei kertomusten ja tapahutumain tietäminen yksin ole riittävä, ei sen vuoksi siinäkään ole kylläksi, että tiedämme kuinka ja milloin Herra Kristus on noussut kuolleista, vaan sen lisäksi pitää saarnattaman ja tiedettämän Kristuksen kärsimisen ja ylösnousemisen **hyöty** ja **käyttäminen**, nimittäin mitä hän on meille sen kautta hankkinut. Paljas historia, näet, semmoisenaan on hyödytön saarna, jonka perkele ja jumalattomatkin hyvin tietävät, lukevat ja ymmärtävät aivan kuin oikeatkin kristityt. Mutta kun saarnataan, mitä apua siitä on, silloin se on hyödyllinen, terveellinen, lohdullinen saarna.

Kristus itse on osoittanut kärsimisensä ja ylösnousemisen hyödyn sanoessaan vaimoille, kuten Matteus 28: 10 kirjoittaa: **Älkää peljätkö; menkää, ilmoittakaat minun veljilleni, että he menisit Galileaan, siellä he saavat minun nähdä.** Nämä olivat ensimmäiset sanat, hänen ylösnousemisen jälkeen kuolleista. – Näillä hän vahvistaa

kaikki entiset saarnansa ja hyvät työnsä osoittaen näiden nimenomaan koskevan meitä, jotka uskomme häneen, sillä hän puhuttelee tässä itse ensimmäisenä kristityitä veljiksensä, jotka uskovat eivätkä kuitenkaan näe kuten apostolit. Eikä Kristus tässä odota, kunnes me rukouksemme tai pyydämme päästä hänen veljikseen. Puhuppas tässä vieläkin meidän ansiostamme, jolla voisimme jotain ansaita! Mitä olisivat apostolit ansainneet? Pietari kieltää Herran kolme kertaa, kaikki toiset opetuslapset pakenivat hänestä, pysyivät hänen luonansa samoin kuin jänis poikainsa tykönä. Karkulaisiksi hänen olisi sopinut heitä sanoa, vieläpä petteureiksi ja konniksikin, kaikkein vähimmin veljiksi. Nämä vaimojen kautta lähetetyt sanat ovat siis heille sulaa armoa ja laupeutta, jonka apostolit sillä kertaa hyvästi tunsivat ja mekin tunnemme, kun synnit, kiusaukset ja kadotus meitä piirittää. Kaikkea lohdutusta sisältyy siihen sanaan, että Kristus pitää huolta sellaisesta epätoivoisesta lurjuksesta kuin sinä ja minä ja sanoo meitä kaikkia veljikseen.

Jos nyt Kristus on veljemme, niin tahtoisin mielelläni tietää, mitä meiltä pitäisi puuttuman? Samoin kuin on laita ruumiillisten veljesten, niin käypi tämäkin. Luonnollisilla veljillä ovat tavarat yhteisiä, heillä on yksi isä, yksi perintö, sillä eiväthän he muutoin olisi veljiä. Siis on meilläkin Kristuksen kanssa yhteiset tavarat, meillä kaikilla on yksi isä ja yksi perintö, joka ei jaettaissa vähene niinkuin muu perintö, vaan tulee tulemistaan suuremmaksi, sillä tämä perintö on hengellinen. Mutta ajallinen perintö pienenee, kun se jaetaan moniin osiin; vaan tässä hengellisessä perinnössä käy niin, että joka siitä osan saa, hän saa sen kokonaan.

Mikä sitten on Kristuksen perintö? Hänen on elämä ja kuolema, synty ja armo ja kaikki, mitä taivaassa ja maassa on, ijankaikkinen toisuus, voima, viisaus, vanhurskaus. Hän hallitsee ja vallitsee kaikkea, nälkää ja janoa, onnea ja onnettomuutta, kaikkea, mitä suinkin voidaan ajatella, olkoon se taivaassa tai maan päällä, ei ainoastaan hengellistä vaan ruumiillistakin. Sanalla sanoen: hänen kädessään on kaikki, olkoon se ajallista tai ijankaikkista. Jos minä nyt häneen uskon, niin tulen minä hänen kanssansa osalliseksi kaikista tavaroista, enkä saa ainoastaan osaa tai palaa, vaan niinkuin hänkin kaikki tyynni, ijankaikkisen viisauden, ijankaikkisen voiman, ja tulen herraksi, joka kaikkia hallitsee. Vatsani ei enään isoo, synty ei minua paina, minä en kauhistu enään kuolemata enkä pelkää perkelettä; minulta ei puutu kerrassaan mitään, samoin kuin ei Herralta Kristukseltakaan.

Tämän johdolla ymmärrämme hyvästi Raamatun lauseet siellä ja täällä profeetoista ja erittäinkin psalmeista, kun Daavid Ps. 34: 11 sanoo: **Nuorten jalopeurain pitää tarvitseman ja isooman, mutta jotka Herraa etsivät, ei heiltä mitään hyvää puutu, ja eräässä toisessa paikassa Ps. 37: 18, 19: Her-**

ra tietää hurskasten päivät, ja heidän perimisensä pysyy ijankaikkisesti. Ei he tule häpiään pahalla ajalla, ja nälkävuosina pitää heillä kyllä oleman, sekä v. 25 heti jälkeen: Minä olin nuori ja vanhennuin, ja en ikänä nähnyt hurskasta hyljätyksi, enkä hänen siemenensä kerjäävän leipää. Tämä kaikki lähtee siitä, että me olemme ja kutsutaan Kristuksen veljiksi, ei ansiosta vaan sulasta armosta. Niin, jospa Jumala tämän painaisi meidän sydämiimme, niin että me sen tuntisimme, niin totisesti terveiksi tulisimme, mutta tämä kaikki menee toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos.

Tätähän juuri Paavalikin niin korkeasti ja ylevästi kiittää Room. 8: 14 – 17 sanoessaan: **Kaikki, jotka Jumalan Hengeltä vaikutetaan, ne ovat Jumalan lapset. Sillä ette ole saaneet orjuuden henkeä, että teidän vielä pitäis pelkäämän, mutta te olette saaneet valittuun lasten Hengen, jossa me huudamme: Abba, rakas isä. Se Henki todistaa meidän Henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapset. Jos me olemme lapset, niin me olemme myös perilliset, nimittäin Jumalan perilliset ja Kristuksen kanssaperilliset: jos me muutoin ynnä kärsimme, että me ynnä hänen kanssansa kunniaan tulisimme.**

Nimitys, että me olemme **Kristuksen veljiä**, on niin korkea, ettei ihmissydän voi sitä ymmärtää. Ellei Jumala anna Pyhää Henkeä ja armoa siihen, niin ei kukaan voi sanoa: Kristus on minun veljeni. Järki, näet, ei rohkene näin sanomaan, vaikka moniaat kielellään sen lausuvatkin, kuten nuo uudet henget. Näin ei voida sanoa, sillä siihen vaaditaan, että sydänkin samoin tuntee; muutoin on se paljasta ulkokullaisuutta. Jos sinä tämän sydäimestäsi totisesti tunnet, tulee se sinulle niin suureksi asiaksi, että sinä paljoa pikemmin olet siitä vaiti kuin siitä mitään puhuisit, niin, vieläpä

sinä näiden tavaroiden suuruuden tähden kylä vielä epäilet ja horjutkin, lieneekö tuo totta vai eikö. Jotka ainoastaan näin huutavat: Kristus on minun veljeni, Kristus on minun veljeni! Ne eivät ole oikeita henkiä. Aivan toisin on kristityn laita, josta tämä asia on sangen ihmeellinen, niin että liha siitä kauhistuu eikä rohkene siitä mitään sanoa eikä tunnustaa.

Ahkeroikaamme sitä, ettemme kuulisi tällaista ainoastaan ruumiillisilla korvilla vaan tuntisimme sen sydämissämmekin, sillä siinä tapauksessa emme olisi niin julkeita, vaan pikemmin asiata ihmettelisimme. – Oikeat ja hurskaat Kristityt vaeltavat aina itseään ylönkatsoen ja pelvossa ajatellen näin: Voi minua viheliäistä ihmisparkaa, joka näin olen synteihin vajonnut, olisinko nyt mahdollinen, että Jumalan Poika olisi veljeni? Voi, kuinka pääsisin minä kurja, köyhä luontokappale siihen? Hän pelästyy tämmöistä ja ikäänkuin pureksii sitä mielessään, sillä siihen vaaditaan totisesti suurta ponnistusta, että päästäisiin tätä uskomaan; niin, jos oikein tunnettaisiin, kuinka asia totuudessa on, niin täytyisi ihmisen heti siihen paikkaan kuolla, sillä ihminen, lihaa ja verta ollen, ei voi sitä käsittää. Tässä elämässä on sydämemme liian ahdas sitä ymmärtämään, mutta kuoleman jälkeen, kun sydän avarammaksi tulee, saamme tuntea, mitä sanan kautta kuulleet olemme.

Johanneksen evankeliumin 20: 17 lausuu Kristus Maaria Magdaleenalle vielä paljoa selvemmin kuolemansa ja ylösnousemisensa hyödyn ja merkityksen sanoessaan: **Mene minun veljeini tykö ja sano heille: Minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.**

Tämä onkin lohdullisimpia ja ylevimpiä Raamatun lauseita, joihin saatamme uskaltaa ja vedota. Kristus aivan kuin sanoo: Mene, Maaria, ja sano minun karkureille opetuslap-

silleni, jotka kyllä olisivat hyvästi ansainneet rangaistuksen ja ijankaikkisen kadotuksen, että tämä minun ylösnousemiseni on tapahtunut heidän hyväkseen; se on; ylösnousemiselani olen saanut aikaan sen, että minun Isäni on teidän Isänne ja minun Jumalani on teidän Jumalanne. Tässä in vähän ja lyhyitä sanoja, mutta ne sisältävät jotain suurta, nimittäin, että me saamme yhtä suuressa määrässä uskaltaa ja luottaa Jumalaan, kuin itse Kristus, hänen oma poikansa. Kuka voi käsittää tällaista määrätöntä riemua, ja vieläkö voidaan puhua siitä, että köyhä, haiseva syntinen voisi ja saattaisi sanoa Jumalata Isäkseen ja Jumalakseen, kuten Kristus itse?

Heprealaisepistolaa kirjoittaja tajusi ja kätki tarkasti sydämeensä Ps:n 22: 23 sanat lausueksaan Kristuksesta näin: **Sentähden ei häpee hän heitä veljiksensä kutsua sanoen: minä julistan sinun nimes minun veljilleni, ja keskellä seurakuntaa sinua veisulla ylistän,** Hepr. 2: 11, 12. Jos joku maallinen herra alentaisi itsensä, niin että hän sanoisi jollekulle varkaalle tai murhaajalle tai kuppatautiselle ihmiselle: ”Sinä olet minun veljeni”, eikö tämä olisi ylevätä, että jokainen sitä ihmettelisi? Mutta että tämä kuningas, joka istuu kunniaissa isänsä Jumalan oikealla kädellä, sanoo köyhälle syntiselle: ”Tässä on minun veljeni”, sitä ei kukaan pane sydämelleen eikä pidä sitä edes oikein totenakaan, vaikka siitä kuitenkin riippuu korkein lohdutus ja kerskaus syntiä, kuolemata, perkelettä, helvettiä, lakia ja kaikkea onnettomuutta vastaan sekä sielun että ruumiin puolesta.

Jos me siis olemme lihaa ja verta, kaiken viheliäisyyden alaisia, niin seuraa siitä, että meidän veljemmekin laita täytyy näin olla; eipä hän muutoin olisi kaikessa meidän kaltaisemme. Jotta hän sen vuoksi tulisi meidän kaltaiseksemme, on hän kaiken maistanut kuin mekin, että hän olisi meidän totinen veljem-

me, pelastaisi meidät kaikesta pahasta, että mekin puolestamme olisimme hänen kaltaisensa. Tämä on sangen sattuvasti ja täsmällisesti kuvattu Hepr. 2: 14 – 18, jossa sanat kuuluvat: **Että siis lapsilla on liha ja veri, niin on hän myös niistä osalliseksi tullut, että hän olis kuoleman kautta hukuttanut sen, jolla kuoleman valta oli, se on perkeleen. Ja päästänyt ne, jotka kuoleman pelvossa piti kaiken ikänsä orjana oleman. Sillä ei tosin hän koskaan enkeleitä päällensä ota, vaan Aabrahamin siemenen hän päällensä ottaa. Josta hänen kaiketi piti**

veljeinsä kaltainen oleman, että hän armollinen ja uskollinen ylimmäinen Pappi Jumalan edessä olis sovittamaan kansan syntiä. Sillä siitä, että hän kärsinyt on ja on kiusattu, taitaa hän myös niitä auttaa, jotka kiusataan.

Apostoli Paavali on osoittanut sekä Kristuksen kärsimisen että ylösnousemisen hyödyn ja merkityksen sangen somasti lyhyeen lauseeseen aivan kuin kerälle sanoessaan Room. 4: 25 näin: **Kristus on meidän syntiemme tähden annettu ulos ja meidän vanhurskauttamisemme tähden herätetty ylös.** Mutta tästä vielä enemmän. Amen.